

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

628.1

Hely

Idő

"1916"

Személy

Szerző: ~

Cím: *Budapest ivóvize*

Forrás: *Magyarország*

Bp.

(Hely)

1916. *XII. 23.*

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Budapest ivóvize

(Saját tudósítónktól.) Majdnem negyedszázadon keresztül, a főváros közönsége elszokott a vízmizériáktól. Amióta 1893-ban, a káposztásmegyeri nagy vízműtelep megnyílt, megszűnt a régi bajok a zavaros vízzel, megszűnt az egészségtelen víz fogyasztása, szüretlen Dunavíz helyett természetes, tiszta vizet kap a főváros lakossága. De nemcsak kapja, hanem pazarolja is. Akkora vízfogyasztás, aminő Budapesten történik, egyetlen más városban sem létezik. Hetvenhárom millió köbméter vizet termel jelenleg a főváros vízműve évenként, amiből, ha egymillió lakost számítunk, egy-egy emberre 73.000 liter víz jutna. Ennek a borzasztó vízmennyiségnek elhasználása sodorta a fővárost abba a helyzetbe, hogy bár, a lakosság jóval kevesebb egy milliónál, a termelt vízmennyiség nem elegendő.

A főváros azelőtt a kényszerhelyzet előtt áll, hogy ha a lakosság ivóvíz-szükségletét tovább is kifogástalanul el akarja látni, kénytelen a vízműveket nagyobbítani. Ezt a nagyobbítási tervet tárgyalja most a város. A megnagyobbítással egyidejűleg arról is tárgyalnak, hogy felemeljék a vízdíjakat, amelyeket még két évtizeddel előbb állapítottak meg. A felemelés terve meglehetősen rossz időben támadt föl, mert egyúttal azokkal az új adókkal, amiket a főváros a háztartási egyensúly érdekében mostanában egymásután rendszeresít. Nem is igen tudják a megdrágítást elhatározni, mert a vízdíjak felemelése tulajdonképpen csak akkor járna eredménnyel, ha a vízszolgáltatási szabályrendeletet teljesen átalakítanák.

Ma csak az üzleti és kültekki vízfogyasztásra kötelező a vízmérő-óra használata. A lakásokra a vízdijszabályzat a vízmérő-óra használatát csak akkor teszi kötelezővé, amikor olyan mérvű pazarlás áll be, hogy csakis óra felállításával gátolhatják meg a pocsékolást. A szabályrendeletnek ez a hiányossága juttatta a fővárost oda, hogy ma már alig tud elegendő vizet termelni. De a pazarlás sehasem volt olyan nagymérvű, mint éppen most a háboru alatt.

A legtöbb épületben amugy is rosszul épített vízvezeték a háboru óta meglehetősen elhanyagolt állapotban van. A szerelő-munkások nagyrésze hiányzik és a legtöbb helyen szakértelem nélkül kezelik a vízvezetékét. A víz csaknem minden épületben szabadon folyik. A csövek hibásak, rosszak a csapok is és a vízműgazgatóság egyrészt tele van panasszal a túlfogyasztás miatt, másrészt nem látja sehol az elfogyasztott víz ellenértékét.

Ennek a nagy vízpazarlásnak a megállítására a vízműgazgatóság azt a javaslatot tette, hogy a vízdijszabályzatot módosítsák és hozzák be a vízmérő-órák kötelező felállítását. Ezzel az újítással együtt lehetne szó a vízdíjak felemeléséről is. Ma egy köbméter víz ára 16 fillér, amely azonban az atalányok révén nyújtott kedvezmények alapján tulajdonképpen csak 12 és fél fillér. Ha ezt az árat a termelési költséggel és az ellenérték nélkül elhasznált víz értékével egybevetik, akkor a főváros valósággal ráfizet a jelenlegi üzemre. A vízművek megnagyobbítása tehát maga után vonja a ma érvényes szabályzat gyors megszüntetését.

A megnagyobbítás maga meglehetősen gondot okoz a városnak. A káposztásmegyeri terület már nem sokkal fokozható. Ha a harmadik áttemelő-telepet megépítik, ami körülbelül másfél millió koronába kerülne, az esetben a jelenlegi termelés 250.000 köbméter napi mennyiségre emelhető. Ez azonban még mindig kevés, mert legalább még száz ezerre van szükség, hogy a főváros fejlődésének megfelelő, újabb 15-20 esztendőre biztosítsák a szükséglet kielégítését. Az új vízmű részére tehát nem a Duna felső folyásán, hanem az alsó folyás valamely megfelelő területén keresnek alkalmas helyet. Ezt annál inkább megtehetik, mert a legújabb szűrő-rendszer alkalmazásával bármely területen is termelhetnek teljesen egészséges, minden fertőzéstől mentes ivóvizet.

A vízvezetéki ügyosztály egész sereget dolgozott ki és mutatott be a tanácsnak egyrészt a vízvezeték megnagyobbítására, ami körülbelül 3-4 millió koronába kerülne, másrészt a vízdíj-szabályrendelet átalakítására. A tanács külső szakértők bevonásával tárgyalja ezt a kérdést és lehetőleg rövid időn belül megállapodásra is jut, mert elkerülhetetlenül szükséges, hogy az ivóvíz-szükséglet zavar-talan ellátását minél előbb biztosítsa.